

Блян

За тези вечни дни в зеленината.
За онази нощ, предхождаща росата.
Когато блусът тихо, нежно зазвуча,
когато в теб разцъфнаха цветя...

Луната тайно с поглед проследи те,
мракът бавно с полъх присвои те.
Звездите хладно ме оставиха сама
сред забравените в блуса – твоя ум и моята душа.

И днес си казвам мирно, но с надежда:
– Истински е тоз живот неизживян,
живот, родил се във смъртта
на моя огнен, пращен блян.

И за празната поляна аз ти обещавам,
не ще я споменавам нивга занаяпред,
защото знай, че ще се върна...
Ще се върна някога при теб.

(Виктория Танева – 11. Ж)

Зависима

Зависима от мнението на хората,
такава съм си аз, уви.
Порязват ме бодли на розата.
И раната боли, кърви.

Кънтят в мен неспирно думите,
горят зловещо във пещта.
Потрепват на тъгата струните
ехтят зловещо във нощта.

Отровени от завист, лицемерие.
Къде изгуби се човешината?
Забравили сме що е то смирение,
лутаме се сяло в тъмнината.

Всеки ден не ни достига време
и бързаме, но всъщност за къде?
Душата ни дълбоко дреме,
все гледаме към яркото небе.

Взираме се във звездите с вяра.
Замислени, все търсещи решение.
Изгарят неусетно дните ни – цигара.
Животът губи смисъл и значение.

И накрая, след предателства, сълзи,
след като разбият ти сърцето,
порастваш и изграждаш сам стени –
така затваряш в теб детето.

Но то остава там и съзерцава
пробужда се в миг, с любов.
Усмивва се, мечтае и прощава.
Напомня за доброто – вечен зов.

(Габриела Маринова – 10. Г)

Тополка

Спомен за една тополка, която се превърна във върба...

Тополка едничка, от детство подкрепа,
полюшва листата си в напев горчив
и тихичко плаче, другарки поглежда,
сбогува се с топлия поглед зарив.

Удари часът ѝ...от колко години
закриля смирено звънливия дом...
и люшка се леко, помилва главици
и дава утеха на вечния стон.

Едно огледало, една ясна песен,
една тиха майка на целия свят,
една хубавица, искряща мозайка
от светли, зелени, трептящи листа.

Не искам за „сбогом“ да идва ѝ време!
Не искам да тръгне от нашия край!
Но тайно в душата нашепва ми „скоро...“,
че трябва да кацне във спомена мой.

Защото светът от тополки се пази,
и колкото леки и тихи са те,
така все по-тежко на всички им става,
когато годините стигнат далеч.

А тя е спокойна...поглежда последно,
преди да напусне и моите очи.
Помахва ми леко...открива надежда
дори във последния земен си миг.

Защото тя знае и азе, и всички,
че свърши делата си в тази земя,
и време е тихо, смирено – едничка,
да литне далеко в небесния свят.

(Вяра Георгиева – 11. Ж)

Миг

Нека си бягат квартала и прозорчето светло на тъмния блок,
нека си бягат звездите по своя звезден поток,
нека си бягат великите в стремежа за слава,
нека си бяга закъснелият, нека си хване трамвая,
нека си бягат забързаните по страст и забава,
но аз ще се шляя,
в мига малък на чая – тук ще остана!

(Анастасия Трейман – 10. Д)

Сбогом

На живота сбогом втурна се да обещава.
Булка на смъртта се завещава.
...Беше тихо...
Сълзите ѝ – ръмеж от жито.
Лицето ѝ под булото горчиво –
бледо, бледо, та пропито.
Тя стенеше,
за избавление копнееше.
В поглед вечен светлинки се скриха,
от мрака неизбежен души се стаиха.
Души на смърт,
на погрома злокобен
сърцето откриха...,
сломиха...,
унищожиха...
Ала не дочака светлината.
Не дочака топлината.
Стопи се и падна на земята,

и с последен дъх
гръмогласно разтрепери тишината,
та дири подир дири във мъглата
не намери спасение за душата.

„...С б о г о м...“

Лек шепот.

Леко ехо.

Леко, тъй леко.

Замина надалеко.

(Пламен Младенов – 11. В)

Следа от младостта

В спомените бродя пак,
объркан и безхлебен пътник млад,
и търся в паметта надежда,
капка обич, пременена в стара одежда.

Бродейки объркан в тази мрежа,
търся аз единствена утеха,
че светът е една мимолетна пътека,
оплетена в премного въжета...

О, време, дай ми повече години,
че се намират твърде много книги,
че краткотраен път изминах,
а ето вече си заминах...

И търся аз сега утехата във вечността,
във спомена, във книгата, на сцената на младостта...

(Мария Спасова – 11. В)

Сонет

Любов за какво ми е,
като имам щастие и без нея.
Любов защо ми е?
Търся причината за тази епопея.

Всеки само нея я прехвалва,
като че ли да бъдеш сам, е срамно.
И все пак искрата вътре в мене се запалва,
щом се сетя за лицето ти овално.

Чувствата нещо сложно са за мен,
мразя ги тези пеперуди,
но обсебен съм от този ангел приземен,
с очи блестящи сякаш изумруди.

Озадачен съм аз за любовта,
дали може да е и сладка тя?

(Цветан Стоянов – 9. Ж)

ФАРС

Стъпките
сковаваха нощта.
Сянката ти
скри се в тъмнината.
Лишен от образ и душа –
шепа пепел във земята.

Стъпките ти
шепнеха в съня –
да присъстваш,
е фатална грешка.
Егото е в пагубна борба –
сърцето е поредна пешка.

Дишането
се разлива тежко,
чувам го далеч на запад.
Ранявящ и нечакащ -
побеждава краят.

(Никол-Валери Тошева – 10. Ж)

Ежедневие

Празнотата стана обичайна,
тъгата сякаш е безкрайна.
Сълзите се ронят една след друга.
Защо на другите стана прислуга?

Този свят еднообразен
чувстваш ли го леко омразен?
И не искаш ли понякога да избягаш,
но и това все го отлагаш?

Ала няма как край да сложиш,
страх те е живота си да заложиш.
И продължава всичко да догаря,
а всеки ден просто се повтаря.

(Яна Стойчева – 10. Д)

„Ще обичам аз от сърце таз земя и тоз народ“

Аз българка съм...

Откакто се помня знам, че съм българка. Родена съм в България и независимо къде живея и кой език говоря, винаги ще нося Родината в сърцето си. Страната, в която прекарах по-голямата част от детството си, създадох приятелства, научих какво е да обичаш, усетих майчина прегръдка и бащина закрила.

07.09.2019 г. - датата на заминаването. На напускането. На раздялата. Раздялата с родината. На най-нещастния ден в живота ми.

Заради професията на баща ми се наложи да емигрираме във Франция. Когато родителите ми съобщиха новината, аз бях шокирана. Не знаех какво да отговоря. Седях безмълвно с широко отворени очи. В мен напираха толкова много въпроси, а имах усещането, че не мога да продумам нищо. Очите ми се насълзиха, а с всяко следващо вдишване по една сълза се стичаше по бузите ми. До този момент не си бях представяла, че някога щях да се разделя с родината си и то без да знам за колко време. Не можех да приема, че това наистина щеше да се случи, не можех да повярвам, че щях да се разделя с всичко, което обичам – близки, приятели, роднини, с дома си... с Родината си. Но ето че, то се случи. Спомням си с какво нежелание приготвих багажа си и деня, в който бяхме на летището. Качвахме се в самолета без да знаем след колко време пак ще видим Отечеството си. Аз бях убедена, че ще целуна отново родната земя и ще се върна. Ще гледам красивите изгреви на Дунавския бряг, плъзгащи се нежно над високи планини и равни поля, за да се превърнат в пурпурни залези. Ще слушам писъка на чайките над Черно море с всичките си сини нюанси. Ще се разхождам из Рила и ще се любувам на величествените гори и красотата на Рилските езера, нежно галени от топлите слънчеви лъчи. Споменът за Родопските есенни багри, сякаш от детска рисунка извадени, чудните лавандулови поля, уханието на розовото масло и на сочната българска трева, народните песни ще топли сърцето ми. Тогава си дадох сметка каква райска градина напускам. Чух гласа на майка си „Хайде, трябва да побързаме и да заемем местата си“. Обърнах се към нея с насълзени очи. Опитвах се да

прикрива меката си, но тя сякаш прочете по лицето ми цялата скръб, която бях задържала в душата си. Прегърна ме и с нежна усмивка ми прошепна „Всичко ще бъде наред. Родината винаги ще е в нас“.

Тези думи ме държат и до ден днешен, когато съм още във Франция. Усещането е различно. Френският химн не ме докосва така, както българският. Когато чуя родния химн, очите ми се насълзват, сърцето започва да бие все по-силно, дишането ми се учестява, имам чувството, че се пренасям в България при всичките си близки, приятели, в топлия и уютен дом.

Мога да усетя аромата на българското, вкусът на традиционната ни храна, която е толкова богата и безкрайно вкусна в сравнение с „изисканите“ френски специалитети. Сякаш съм събрала цяла България в сърцето си и именно тя го кара да тупти силно в гърдите ми. И дори в момента да не съм в страната си не спирам да говоря благозвучния ни език. Продължавам да чета завладяващите произведения на Вазов, Ботев и Любен Каравелов и да си припомням славната история на величествената си Родина, с която се гордея, че съм българка. България е пример за много нации, включително и за Франция. Въпреки дългото си робство, българите са единствените, които са съумели да задържат родната си традиция. Ние сме един от малкото народи, които имат своя собствена и уникална писменост и невероятна култура, формирана в течение на хилядолетия. Никога няма да забравя топлината на народа си и сплотеното българско семейство, които във Франция много трудно могат да се открият сред мрака и студенината, покрила хората. България е запазила всичките си традиции, обичаи и празници, на които цялото семейство се събира и няколко поколения празнуват заедно, обединени от чувството за принадлежност към здравето българско семейство. Културата на тази цветна страна е не по-млада от името ѝ. То се е запазило още от древността и носи усещането за магия както необикновените и митични гледки като пещерата „Божии очи“ с цялата си мистичност и завладяващият водопад „Момин скок“ със своята омайност. Помня страната си, известна с многообразните си архитектурни резервати, които съхраняват неповторимата, изящна и изключителна българска архитектура от епохата на Възраждането. Всяка вечер в съзнанието ми се менят завладяващи картини на разноцветните автентични носии коя от коя по-увлекателни и пъстри. Всеки ден възхищението ми към българската толерантност нараства все повече – това е нещо, което много трудно се среща по другите краища на света. Както е казал Дяконът:

Не ще бъде така в наша България, както е в Турско сега... Всичките народи ще живеят в нея под едни чисти и святи закони, както е дадено от бога да живее човекът. И за турчинът, и за евреинът и пр., за всички еднакво ще е, само ако припознаят законите равно с българинът. Така ще е в наше Българско... Ний не гоним турския народ, ни вярата им, а царят и неговите закони, с една дума, турското правителство, което варварски владее не само нас, но и самият турчин.

От опит знам, че се открива голяма разлика в съзнанието на двата народа - българи и французи. В България всички са по-гостоприемни, задружни и сплотени. Винаги можеш да разчиташ и да се обадиш на приятел, близък, роднина, та дори и на съсед в беда.

Сутрин се събуждам с мисълта за Родината, приятелите и близките. Вечер заспивам с омайната картина на българската природа и дома си.

Моя Родина, моя Земя - безкрайна, красива. И моят роден дом - първи и последен, единствен! По-лъчиста и от слънце, по-красива и от рай, ще обичам аз от сърце таз земя и тоз народ!

Преслава Аврамова от 8 г клас